

Τό χρέπμα στάθηκε πολύ σκληρό γιά τόν Ντοστέλ, ό άνοϊός άγα-
 ποίσε πολύ τή Λίζα. Ό πόνος του γιά τό χωρισμό και ή άτακτη ζωή
 που είχε κάνει τελευταία μαζί με τή Λίζα, τόν ρίξανε άρρωστο. Τό
 μικρό του φθίσις άνεπίτχθη με καταληπτική ταχύτερα στον
 είταπή όργανισμό του...

Κι' ό Κάρολος Ντοστέλ, μόνος κι' έρημος παιά, έγκαταλειμμέ-
 νος άπ' τους έφημερους φίλους δολοφονητών, κατάντησε
 στό κρεβάτι του νοσοκομείου αυτού, περιμένοντας άπό μέρα σε μέρα
 τό μοιραίο...

Αυτή ήταν ή ιστορία τής ζωής του...

Ένώ ό Ντοστέλ ξαναπαλλογίζεταν τώρα, με μικρό χαμόγελο στό
 χέλι, τά πρελλά γλέντια που είχε κάνει άλλοτε με τή Λίζα, άκουσε
 μία κραυγή να σημάει στον χώρο του νοσοκομείου.

Ήταν ή ώρα θάνατου.

Μία νοσοκόμος του έφερε τό φαγητό του και μία έφημερίδα.

Ό Ντοστέλ έφαγε χωρίς όρεξη. Έπειτα άνοήτισε τό δίσκο στό
 μικρό τραπέζια, δίπλα του κρεβάτι του, πήρε κάτω άπ' τό προσέ-
 κριτό του ένα πορτοφόλι, τό άνοίξε και έβγαλε άπό μέσα ένα λαχείο,
 μία φωτογραφία και μερικά γραμμάτια.

Θυμήθηκε τή μέρα που είχε άγοράσει αυτό τό λαχείο, μαζί με τή
 Λίζα. Έξείνη τό είχε διαλέξει. Έορίξε μία αατιά στη φωτογραφία
 τής και Ξαναθάβισε τά τολακωμένα γράμματά που του έφεραν
 στη μνήμη παλιές εντυχωμένες ήμέρες...

Μά καλύτερα ήταν να προσπαθήσει να λησμονήσει τά περασμένα.
 Και πήρε να διαβάσει τήν έφημερίδα. Μόλις τήν άνοίξε, τά βλέμματά
 του πέσανε σε μία δολόφνη στήλη περισταμένων άρρώθων του λαχείου.
 "Άρχισε τότε να τους διαβάσει μηχανικά.

Ξαφνικά, τόν έπιασε θάνατος:
 βήχας άπ' τήν ταραχή και τή συ-
 κίνηση.

"Η νοσοκόμα έτρεξε να δι, τί
 έχει.

—Κέρδισα, κέρδισα! είπε ό
 Ντοστέλ, με φωνή πνιγμένη άπ'
 τόν βήχα. Κέρδισα τόν πρώτο ά-
 ρθιμό του λαχείου! Διακόσιες γι-
 λαδες φράγκα!...

Δέν μπορούσε να μιλήσει άλ-
 λο. Κι' ύστερα άπό λίγο κοιμήτα-
 νε βαθειά. Τόν είχε καταλάβει ή
 συγκίνηση. Ό άδύνατος όργανι-
 σμός του είχε εξαντληθεί άπό τή
 θανάτη χαρά.

"Όταν ό Ντοστέλ ξάνησε στις
 τέσσερες τό άπόγευμα, ή νοσοκό-
 μα του είπε ότι μία κυρία έπέμεινε
 να τόν δι. Μία κυρία!... Ποιά
 νάταν άραγε;... Μά ή άνορία
 του Ντοστέλ δέν κράτησε πολύ,
 γιατί τήν ίδια στιγμή μπήκε με-
 σα ή Λίζα.

"Η καρδιά του Ντοστέλ άρχι-
 σε να χτυπάει θανάτα. Πέρισε
 άπ' τό νού του ή σκέψη πός ίσως ή Λίζα μετάνοιωσε, έπειδή δέν πη-
 ξε καθόλου να τόν δι στο νοσοκομείο και πός ερχότανε τώρα γιά να
 γλυκάνει με τήν παρουσία τής τής τελευταίας του στιγμής. Ό Ντοσ-
 τέλ έννοιωσε τά μάτια του να υγραίνονται άπό έννομοσύνη. Δη-
 σμόνησε τό κακό που τού έκανε ή γυναίκα αυτή και ήταν έτοιμος να
 τήν συγχωρέσει...

"Έξαρνα όμως πέρασε άπ' τό νού του και μία άλλη σκέψη, μία
 τρομερή σκέψη.

Μήπως ή Λίζα είχε δει στις έφημερίδες ότι τό λαχείο τους κέρ-
 δισε και σγόνανε μόνον γι' αυτό!... "Όταν τού πήρανε, είχε σημεώ-
 σει τόν άρθιμό. Αυτό λοιπόν ήταν; Τό ένδιαφέρον τής γιά τό ζή-
 μα κι' όχι γι' αυτόν;...

Ό Ντοστέλ κίτταξε προσεκτικότερα τή Λίζα. Και δέν διάβασε
 στα μάτια τής καμία άγάπη, καμία συμπόνια... Άπειαντίας. Μία
 έφηρση πλεονεξίας ήταν ζωγραφισμένη στό πρόσωπό τής. Ό Κάρο-
 λος άρρασε, άπογοητευμένος, τό κεφάλι του να πέσει στό στήθος του...
 Γι' αυτή τή γυναίκα είχε δηλητηριάσει τή ζωή του!...

—Με συγχωρείς, άγάπη μου, άρχισε να τού λή εκείνη, που δέν
 ήρθα να σε διο πιο μπροστά. Μά είχα πάει, ξερεis, σε μία μεγάλη
 περιουσία... Δέν φωνάξισα πόςο λυπηρμένη στο πρόσωπό τής. Μία γύ-
 ρισα, πός σ' έφεραν εδώ... Όμολογώ πός έφταξα άπέναντί σου...
 Άλλά μόλις γίνεις καλά, θα φροντίσω να επανωρθώσω τό κακό που
 σου έκανα...

Ό Κάρολος μέθυσε γιά μία στιγμή, χωρίς να τό θέλι, άπ' τή
 μωσαχή τής φωνής αυτής...

"Η Λίζα έπιασε τά ιδρωμένα κι' άδύνατα χέρια του άρρώστου που
 τήν κίτταξε μ' όρθάνοιχα μάτια,
 χωρίς να τής λή τίποτα. Τήν ε-
 χε καταλάβει μία καταληπτική ά-
 γωνία μπρός στον έτοιμοθάνατο,
 που εξεκοιλιούσε να τήν κίττα-

ξη κατάματα, σαν ναθελε να πάση τήν εικόνα τής μαζί του στον άλλο
 κόσμο...

Τέλος ό Κάρολος ανήθε. Και είπε, προσπαθώντας να κάνει τή
 φωνή του γλυκερά και μαλακή:

—Θυμάσαι, Λίζα, τά περασμένα; Θυμάσαι που μου έδωσες αυτή
 τή φωτογραφία; Τή φύλαξα άπό τότε σαν θησαυρό. Τήν έχω πάντα
 μαζί μου.

Πήρε κάτω άπ' τό προσέκριτό τό πορτοφόλι του, τό άνοίξε κι'
 έβγαλε άπό μέσα τή φωτογραφία, φροντίζοντας να τραβήξει μαζί και
 τό λαχείο... Παρωλοιοούθηκε με τράσο τήν έκφραση τής φρισγογι-
 μίας τής Λίζας. Κι' όταν είδε τά μάτια τής να καρφώνονται στο μι-
 κρό πολύχραιο χαρτάκι του λαχείου και να λάμπουν άπό άπληστία,
 βεβαίωθηκε πιά ότι ή Λίζα δέν ήθε άπό ένδιαφέρον γι' αυτόν... Μά
 δέν έδειξε τίποτα. Έπιασε τή φωτογραφία και τήν έδειξε στη Λίζα,
 χωρίς να κάνει λόγο γιά τό λαχείο.

"Η Λίζα περιέμενε να τής πη τίποτα ό Κάρολος γιά τό λαχείο. Βλέ-
 ποντας όμως ότι ό Ντοστέλ τής μιλούσε γιά πράγματα που δέν τήν
 ένδιαφέρον διόλου, αποφάσισε να τού θυμήσει τό σοβαρό αυτό ζή-
 τημα. Και τού είπε, γελώντας, με άδιόφορο ύφος:

—Μα! φύλαξες, βλέπω και τό λαχείο που άγοράσαμε κάποτε
 μαζί; Έγώ τό είχα διαλέξει. Δώσε μου τό. Τι θα τό κάνεις έσύ;
 Πιθανόν να μάς πείρη... Ποιό θα τό μάθεις εδώ μέσα;

Κι' εξεκοιλιούθησε να γελά, σαν να μιν έδινε σημασία στα λό-
 για τής, κίτταξε τό ρολογάκι του χεριού τής.

—Θά έξη κανένα ραντεβού! σκέφτηκε ό Κάρολος. Ίσως και να
 τήν περιμένη κανείς κάτω στην πόρτα του νοσοκομείου!

"Η ύποψια αυτή έκανε τόν Ντοστέλ τρολλό άπ' τό θυμό του. Δέν
 μπορούσε να κρατηθί άλλο. Καί Ξέσπασε:

—Ψείτρα! Ψείτρα! "Ηοδες
 να με δις όχι άπό συμπόνεια ή ά-
 γάπη, μά επειδή έμαθες ότι κέρδι-
 σα τόν πρώτο άρθιμό του λαχείου!
 Κλέφτρα! Θέλεις να μου πείρη; τά
 λεπτά μου, άπου μου πήρες και τή
 ζωή μου! Έμαθες ότι πρόκειται να
 πεθάνω κι' έτρεξες να με κληρο-
 νομήσεις ζωντανό!... Ένοια σου
 όμως και δέν θα σου γίνη τό χα-
 τηρέ! Κανείς δέν θα πάρη τά χρι-
 ματά αυτού του λαχείου! Κανείς!
 Νά, κίτταξε τί θα τό κάνω!

Κι' ό Ντοστέλ έσπασε τό λα-
 χείο σε μικρά-μικρά κομματάκια,
 τάβαλε στο στόμα του, τά μύσισε
 με λύσσα και τά κατάπιε, άδιαφο-
 ρώντας γιά τό βήχα που έκανε τό
 στήθος του να σπασαράει κι' τόν
 πόνο και τού έφερανε άμία στα
 χέλια...

Κι' ενώ ή Λίζα έφευγε, τρέ-
 χοντας, έξω άπ' τήν αίθουσα, σκε-
 πάζοντας τό πρόσωπό τής με τά
 δύο χέρια τής, γιά να μη βλέπει
 τό τρομερό αυτό θέαμα, ό Ντοσ-
 τέλ, με τά μάτια πεταγμένα έξω άπ' τις κόγχες, σαν να είχε
 άντιγράψει τό δράμα του θανάτου!...

ZAK PIZEL

Τήν ίδια στιγμή μπήκε μέσα ή Λίζα...

σέλ εξεκοιλιούθηκε να τινάξεται δολόφνη άπ' τό βήχα και ν' άγχο-
 μαχά, με τά μάτια πεταγμένα έξω άπ' τις κόγχες, σαν να είχε
 άντιγράψει τό δράμα του θανάτου!...

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΚΑΡΦΙΑ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΑ

Θά έλθη, έλπίζω, έποχή, καθ' ήν αί τραγωδία, όπως αί τανρο-
 μαζία, θα έμποδισθούν ύπό τής αστυνομίας.

—Η ρητορεία είναι είδος παραφροσύνης, μη μελετηθείσης άκόμα
 ύπό τής έπιστήμης.

—Οι ύπάλληλοι τής Έθνικής Βιβλιοθήκης Άθηνών δύνανται να
 κατηγορηθώσαν ως βέβηλοι, διότι είναι οι μόνοι, οτινας ταράττουν τήν
 ζώνη των νεκρών βιβλίων.

—Οι ποιητάι μας, επειδή δέν έχουν άλογα να τούς κόβουν τήν
 ουράν, ούτε σκόλους να τούς κόβουν τ' αυτιά, δέν άφησαν και αυτοί
 λέξην, χωρίς να τής κόβουν τό τελικόν ενν.

—Όσοις συμβουλευό κανένα μου παιδί, φοβόμαι, μήπως άκού-
 σω τήν ένσταση:

«—Και σεις τί εκερδίζατε που έχάματε ότι συμβουλευετε;»

—Αιά να έννοηση κανείς εις ποίαν άποκτήνωσιν δύνανται να φθά-
 ση ό άνθρωπος, άρκει να όσφραν-
 θη έν άποσίγαρον, ελληνικού μά-
 λιστα κατινού.

Δ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

